

Station ved Hylke, en ved Tvingstrup og en Holdeplads ved Hovedgaard. Men Stillingen blev omvendt, saa at de Kommuner, der ligge omkring Hovedgaard, i dyre Domme maa bøde derfor, idet der ingen Vej har været dertil. Andragendet fra Hylke vil derfor stadig komme igen, fordi Stedet er passende. Da der nu, som sagt, er anlagt et Omløbsspor der, og der kun skal anlægges et Spor til Aflæsning af Vogne, synes jeg, vi dog en Gang kunde komme til Ende med denne Sag angaaende Hylke. Var det ikke snart paa Tiden at faa det Spørgsmaal afgjort, og kunde det ikke nok forlanges, at Administrationen tog Hensyn til Andragendet? Hermed skal jeg anbefale de til Indenrigsministeren henviste Andragender.

Harald Jensen: Det ærede Medlem for Helsingør (C. Rasmussen) og jeg have tilladt os at stille et Forslag om, at Andragendet fra Statsbanepersonalets Kollektivforsikring — Betænkningens Nr. 19 — henvises til Indenrigsministeren. Vi have gjort det, fordi det forekommer os, at den Motivering, hvormed Udvalget afviser det, ikke er fyldestgørende. Udvalget siger nemlig, at Sagen vil finde sin Afgørelse gennem Behandlingen af Forslag til Lov om Statsbanedriftens Ordning. Men jeg kan ikke se nogen Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal i den Form, hvori det er fremstillet her, kan komme ind under denne, og som Følge deraf kan jeg ikke finde denne Henvisning til Lovudvalget tilstrækkelig, medens det derimod vilde forekomme os rigtigt at henvise Sagen til Indenrigsministerens nærmere Overvejelse. Det er jo en kendt Sag, at Banepersonalet er særlig udsat for Fare og Risiko paa Liv og Lemmer under deres Gerning. Der er adskillige af dem, der, kan man sige, naar de gaa til deres Tjeneste om Morgen, ikke rigtig vide, hvorledes de komme hjem om Aftenen, og de ere ikke saa lidt uheldigere stillede i den Henseende end de fleste andre Mennesker. Det er derfor ganske naturligt, at disse Folk søge at sikre sig og deres efterladte for det Tilfælde, at en Ulykke skulde ramme dem, og det er ikke alene naturligt, men det er en saa prisværdig Bestræbelse, at det forekommer mig, at Staten burde skønne paa, at dens Funktionærer udvise denne Bestræbelse. Den Sum, der som Ulykkesforsikring gennem deres Pensioner og gennem Bevillinger paa Finansloven bevilges den enkelte ved slige Lejligheder, er jo saa ringe, at der er al Grund for Bane-

personalet til at gøre noget for at forsikre sig selv. Den paagældende Forening, der tæller ca. 2,000 Medlemmer, omfatter alle ved Statsbanen ansatte, saaledes at ingen er udelukket; naar den altsaa kun omfatter 2,000, vil man se, at der endnu staaer et stort Flertal udenfor, navnlig af de daarligst lønnede Arbejdere, Ledvogtere o. s. v., men for øvrigt ogsaa en Del Konduktører og Portører. Dette hænger vel ganske simpelt sammen med, at deres Løn er saa lille, at de ikke have Raad til at give det Bidrag til Ulykkesforsikringen, der kræves. Efter at denne Forening derfor gentagne Gange ad tjenstlig Vej har været hos Administrationen, og efter at den ad adskillige Veje har søgt at faa denne Understøttelse, henvender den sig nu til Lovgivningsmagten for mulig gennem den at faa en Understøttelse, saa at den kan blive i Stand til at virke i det Omfang, den burde, nemlig optage de lavest og daarligst lønnede af Statsbanernes Personale. Jeg skal derfor henstille til den højtærede Minister at tage Spørgsmaalet under Overvejelse. Jeg udtalte forleden under Forhandlingen om Loven om Statsbanedriften, at Statsbanepersonalet efter min Opfattelse var uheldigere stillet end de Arbejdere i den private Virksomhed, der falde ind under Ulykkesforsikringsloven af 7de Januar. Da der nu efter min Mening bør gøres noget i den Retning, og da Personalet selv viser, at det vil gøre noget, turde det være rigtigt at støtte det i denne Bestræbelse. Hermed skal jeg anbefale det stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (Bush): Den sidste ærede Talers Udtalelser give mig Anledning til at sige, at det er klart, at det, dette Ændringsforslag handler om, ligesom alle de andre Andragender er blevet behandlet i Finansudvalget, og dette var da enigt om, at der under de foreliggende Omstændigheder ikke kunde tages Hensyn dertil. Hvis Loven om Statsbanedriftens Ordning var bleven revideret, og der ikke i den var blevet gjort noget for de paagældende, saa kunde det ærede Medlem maaske have haft Ret i, at der burde gøres noget, men vi vide jo alle, at Statsbaneloven har været til første Behandling her i Tinget, og at der i Henhold til et Forslag fra det andet Ting er Tale om at nedsætte en Kommission til at tage denne store Sag, der angaar over 8,000 Mennesker, under Overvejelse. Det ærede Medlem ved jo slet ikke, om der ikke der kunde komme noget frem, som netop kunde opfylde hans